

VIIMEINEN TAPAAMINEN – Täydellinen synopsis (A–Z)

Ryhmä entisiä alakoulun luokkatovereita kokoontuu luokkakokoukseen eristyneelle saaristo-saarelle **Björkskäriin** kylmänä helmikuun iltana vuonna 2001. Vene jättää heidät saarelle hieman ennen kello kuutta illalla ja on määrä palata noutamaan heidät kello 02.00. Jää peittää yhä veden, mutta se ei kannaa. Matkapuhelinverkkoa ei ole. Kun pimeys laskeutuu saaren ylle, he ovat täysin eristyksissä ulkomaailmasta.

Kukaan ei ole aivan varma, kuka luokkakokouksen järjesti – mutta kun pöytä on katettu ruoalla ja viinillä, asia ei enää tunnu ketään kiinnostavan.

Kaikki paikalla olevat kantavat mukanaan omaa versiotaan lapsuudesta: vanhoja rooleja, sanomattomia ristiriitoja, syyllisyyttä, joka on jo kauan sitten selitetty pois. Jotkut muistavat kouluvuotensa huolettomina. Toiset muistavat ne paikkana, jossa opittiin olemaan hiljaa, näkymätön – tai katsomaan pois.

Illan varhaisessa vaiheessa menneisyyden sirpaleet heräävät henkiin hienovaraisten takaumien kautta. Näemme ryhmädynamiikan sellaisena kuin se oli lapsuudessa: hierarkiat, pilkkaamisen, naurun joka osui väärin. Jotkut lapset olivat keskiössä. Toiset, kuten **Sigrid**, olivat tuskin lainkaan olemassa – niin näkymättömiä, etteivät he edes säily muistoissa.

Ilmassa leijuu jotakin raskasta. Kun yksi osallistujista ei palaa ulkokäymäläkäynniltä ja toinen löydetään kuolleena kallioiden alapuolelta, kaikki muuttuu. Vanhat kaunat nousevat pintaan. Epäilyt kääntyvät joka suuntaan – entisiä kiusaajia kohti, entisiä uhreja kohti, niitä kohti, jotka ovat aina pysytelleet hieman sivussa. Paranoia leviää kuin kulovalkea.

Ryhmä yrittää järjestäytyä. Tutkia saarta. Luoda järjestystä. Mutta jokainen yritys hallita tilannetta kääntyy itseään vastaan. Kuolemantapaukset jatkuvat eikä niissä ole selvää kaavaa – ne ovat raakoja, toisinaan näennäisen sattumanvaraisia. Kukaan ei enää pysty erottamaan, kuka on uhri ja kuka tekijä.

Vähitellen takaumien reunoille alkaa ilmestyä hahmo: heidän entinen opettajansa, **Inger**. Kouluaikana häntä pidettiin etäisenä, apaattisena, joskus lähes kylmänä. Takaumissa näemme hänen liikkuvan luokahuoneessa kuin varjo. Hän ei ole koskaan täysin läsnä eikä puutu asiaan, kun lapset tekevät väärin. Hän kantoi mukanaan jotakin, mitä kukaan heistä ei tuolloin ymmärtänyt.

Loppua kohden paljastuu, että Ingerillä oli tytär, **Evelina**, jonka oli määrä aloittaa koulunkäynti hänen luokallaan. Matkalla aivan ensimmäiseen koulupäiväänsä hän jäi rattijuopon yliajamaksi – **Rogerin isän**. Tyttö kuoli ennen kuin ehti koskaan astua luokahuoneeseen. Inger romahti täysin. Hän jatkoi luokan opettamista, mutta ei ollut enää todella läsnä. Hän näki. Hän kuuli. Mutta hän ei enää puuttanut asiaan.

Ingerille luokka – ja erityisesti Roger – muodostui jatkuvaksi muistutukseksi kaikesta siitä, minkä hän oli menettänyt, sekä kollektiivista, joka näki mitä tapahtui mutta valitsi katsoa pois. Inger oli luokkakokouksen todellinen järjestäjä. Hänen suunnitelmansa oli tappaa koko luokka – mutta jättää Roger henkiin kaikkein pisimpään. Hän halusi Rogerin kärsivän viimeiseen asti ja joutuvan jäämään yksin, kun kaikki muut olisivat poissa.

Mutta yö ei etene niin kuin hän oli suunnitellut. Tilanne eskaloituu. Virheitä tehdään. Muita tekoja tapahtuu paniikissa ja väärinkäsitysten seurauksena. Kun Roger lopulta kuolee toisen osallistujan käsissä, Inger murtuu. Hänen sanansa – *“Roger oli minun tapettavani”* – paljastavat, ettei kosto koskaan ollut kaaosta, vaan hallintaa. Kun tuo hallinta riistetään häneltä, jäljelle jää vain tyhjyys.

Yksi toisensa jälkeen kaikki saarella kuolevat.

Kun vene palaa kello 02.00, ei ole enää ketään noudettavana.

Elokuvan viimeisissä kuvissa palaamme Ingeriin lapsena. Pienenä ja hauraana hän istuu hiljaa myrskyisän luokkahuoneen perällä. Näkemättömänä. Ymmärtämättömänä. Tyttönä, joka itse kerran oppi, ettei maailma puutu asioihin.

Viimeinen Tapaaminen on psykologinen trilleri kollektiivisesta syyllisyydestä, lapsuuden hitaasta väkivallasta ja näkemisen hinnasta – ilman toimimista. Tarina, jossa mikään murha ei ole merkityksellinen, mutta jossa jokainen kuolema kantaa samaa kysymystä:

Mitä tapahtuu, kun kaikki näkevät – mutta kukaan ei puutu asiaan – ennen kuin on jo liian myöhäistä?

